

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Methodus Clara Et Facilis Vacandi Orationi mentali Atque Exercendi se cum fructu in præsentia Dei

Coloniæ Agrippinæ, 1687

Caput XXXVI.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-46004](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-46004)

S. Gertrud

In omni
eventu
contrario.

Matt. II.

26.

Ps 38. 10.

*Aeterna voluntas tua, Domine, fiat in nobis,**Ita Pater, quoniam sic fuit placitum antequam**Obmutui & non aperui os meum, quoniam**tu fecisti.*

CAPUT XXXVI.

*Monita circa orationem a spirativam.**Monitum primum.*

Aspirationum finem non esse dumtaxat, ut in bono conservemur, sed etiam, quin & amplius, ut in illo proficiamus, atque in Dei amore incrementa sumamus, superius à nobis dictum fuit. Eapropter nequaquam satis est, ut semper in animo simus comparati ad nos ad Deum in occasionibus occurrentibus elevandos (quò dumtaxat spectare videntur ea, quæ diximus hactenus) verùm insuper oportet, ad hoc ut nos ipsos excitemus, connitendo, bonum aliquem cogitatum in nostro semper corde ut habeamus; ex quo velut proprio argumento jaculatorias atque ardentiores orationes queamus efformare. Ob cuius rei defectum ait noster eximius contemplativus Frater Joannes à S. Sampone, remanemus otiosi, quin sciamus, cui rei intendere debeamus. Non quod impossibile sit, ut nos occupemus, prout asserunt bene multi, sed quia voluntatem non excitamus, ut oportet, circa materias, quæ accendere possent atque inflammare. Atque ista continui atque ardentioris amoris occupatio vita esse deberet animarum, quotquot sunt ad Ordinem Carmeli-

melitanum electæ, ut Deum perfectè cognoscerent & amarent, veluti reverà hic finis est, ob quem creati atque ad istam sacram Religionem vocati sumus.

Monitum secundum.

TAmetsi aspirationum exercitium efficaciter exultum effectus sit ardentissimæ charitatis & cordis imprimis commoti opus, a quoque tametsi videatur proprium dumtaxat esse illis, qui jam in studio orationis progressus fecere non exiguos: quivis attamen juxta suam studere illi potest capacitatem. Et si verò initio cor illius non multum exciteretur aut inflammaretur, exercitium nihilominus ipsius optimum ac sanctissimum erit. Deinde ubi exercitium hoc porrò continuaverit, efficaciter ad Deum in corde suo se trahi animadvertet, quod proinde quiescere nullatenus poterit, nisi continuo loquatur, unumque se sentiat divinæ suæ Majestati. Quò ubi demum pervenerit, amor ipsius sibi ipsi sufficiens erit, ac idem eximius contemplativus. Hoc est, ubi semel hoc fuerit quis affecutus, nullis amplius indigebit præceptis, aut industriâ occupationis, sive ut materiam habeat, cui intendat; quia temporis successu aspiratio per Dei gratiam ita facilis animæ, ac penè naturalis evadit, ac pulmoni naturalis & facilis est respiratio.

Monitum tertium.

EXercitium istud quibuslibet Religiosis imprimè quidem necessarium est, singulariter tamen illi studere debent, qui meditari non possunt, quique exterioribus exercitiis multum

occupantur, qui hoc sancto exercitio refarcire debent modicum tempus illud, quod orationi impendunt mentali; Et quidem experientia comprobatum est, ubi semper cor habent elevatum ad Deum, absque tamen eo quod ab exterioribus exercitiis necessariis desistant, actionibus ipsorum inesse nescio quid divini, quin etiam ex eorum intuitu agendique ratione satis conspicitur, ipsos gubernari à Spiritu sancto. Quoad illos, qui frequenter voluntarias admittunt imperfectiones, in veritate nequaquam dici potest, illos exercitio huic, sive proximè, sive remotè, studere, cum satis manifestò constet, impossibile esse cor ad Deum habere inclinatum, ipsumque tamen eodem quoque momento ab illo abstrahere.

Monitum quartum.

OPrimum factu erit, si illi qui non possunt adhuc multas ex proprio, ut ita dicam, fundo ac peculio, sive, quod ajunt, proprio Marte elicere aspirationes, recursum habuerint ad scripta eximiorum nostrorum contemplativorum, qui rei hujus complura scripsere exercitia, atque ex illis delectum fecerint, eaque sibi velut propria asciverint ac digesserint, quasi ipsi illa suo Marte composuissent. At curabunt eas potissimum aspirationes sibi seligere, quæ verbis paucioribus constiterint, utpote, quæ cordi efficaciter movendo magis esse accommodæ soleant. Et quoniam diversimodæ sunt, aliæ nimirum humiliores, sublimiores aliæ, quilibet eas seliget, quæ veritates atq; affectus continebunt suo amplius statui, gustuiq; conformes.

Mo-

*Y. P. Do-
minici ac
F. Joannis
à S. Sam
psono.*

Monitum quintum.

Utilissimum est, totâ die fovere affectus atq; in aspirationis exercitium reducere conceptus pios, quos quis habuerit in oratione matutina. Hac etenim ratione altiores agent radices, cumq; sæpiùs quasi masticatae fuerint ac digestae, in naturam transibunt. Si quis, exempli gratiâ, meditatus de horrore peccati affectu fuerit permotus compunctionis: hac ratione illum fovere, atq; in aspirationes redigere poterit.

*Fovere
affectus
orationis
matutinae.*

1. Quid fui, Domine? Eheu! tuus per peccatum inimicus. Heu me miserum! quod adeò coram Deo meo abominabilis extiterim.

Formula.

2. *Pater peccanti in caelum & coram te, iam non sum dignus vocari filius tuus.* Eheu! filii tui conditionem, quam tua mihi gratia concesserat, meâ ego malitiâ amisi. Saltè, Domine, de numero servorum tuorum me ne rejicias.

Luc. 15. 21.

3. *Deus propitius esto mihi peccatori:* Domine, indignus sum, qui cœlos aspiciam, misericordiam tamen tuam amarissimo cum dolore, quod te offenderim unquam, inclamo.

Luc. 15. 28.

4. Utinam perverſas actiones istas nunquam admissem! Utinam Majestati tuæ ter venerandæ nunquã displicissem! Utinã ex præceptis tuis nullũ unquã violassem! Utinã, divinis tuis oculis semper ut placerem, allaborassem!

5. Agne innocentissime, qui peccata mundi delesti, dele ex tua memoria gravissima peccata illa, quæ adversum te ego admisi.

6. Permite, Domine, ut omnia peccata mea in tua sanctissima conjiciam vulnera, ut illic consumantur, atque in pretiosissimi sanguinis tui oceano demergantur:

Bb s

ut

ut nunquam in memoriam illa tibi redeant,
ut illa castiges.

7. Non, Domine, non est hoc quod peto:
Castiga me, puni me, prout tibi placuerit, in
hac vita, dummodo in altera ignoscas & par-
cas.

8. Cur mors me non abripiebat eo momen-
to, quo ad te offendendum comparatus eram:
Prô! quanto melius fuisset mihi perdere hanc
vitam corpoream, quam te, ô mi Deus, qui
vita mea es, amittere?

9. O ineffabilem bonitatem ac patientiam,
quæ me in peccatis meis sustinuit! Quis est ini-
micus qui hosti suo ignoscat, ubi in suam po-
testatem ipsum redegerit? Quid ergo te, rhi-
buit, quo minus in peccato me meo occideres:
Si verò in illo statu mortuus fuisset, ubi, qua-
so, modo essem, nisi in flammis sempiternis.

10. Heu me miserum! Ubi erat intellectus,
quod non viderim, quod mihi ipsi inferebam
detrimentum, tibi que ignominiam? Vah!
satis est fuisse perversum ac Deo suo infide-
lem. Nunquam amplius, Domine, nun-
quam amplius peccare, potius mori, quam te
offendere.

Ps. 50. 6.

11. *Tibi peccavi & malum coram te feci:*
quo arrogantis impudentiæ deveni: Id quod
coram homine vel tantillæ authoritatis ausus
non fuisset, coram te facere non erubui. Do-
mine, qui cunctis hominibus multò es formi-
dabilior.

12. Animum & corporis membra, quæ à
te, ut illis tibi servirem, receperam: (Eheu) ad
te offendendum impendi, Malitias animus
adin:

adinvenit, quas membra executa fuere. Eheu!
 Ignosce, Domine, secundum magnam misericordiam tuam amplitudinem.

13. Quoties divinis inspirationibus tuis ob-
 luctatus tui? quoties conscientiam meam remor-
 sus conculcavi? quamdiu in vitiis meis, haud
 secus ac bestiae in stercore suo, computru-
 i? Ignosce, Domine, ignosce, Lava me ab istis
 immunditiis meis. Faciem tuam a peccatis
 meis averte. Dele iniquitates meas, Crea in
 me cor novum. Per sacra tua vulnera mihi me-
 dere. Innocentiam, quam amisi, mihi redde.
 Concede, ut per veram poenitentiam adeo Ma-
 jestati tuae placere annitar, uti hactenus per
 meas praeteritas abominaciones displicui.

Juxta istud exemplar quivis alios formare
 poterit actus, juxta quod interius diversis con-
 tritionis affectibus permotum se senserit. At-
 que idem etiam exemplum super hoc argu-
 mento pro quibuslibet aliis servare poterit.

Monitum sextum.

Utilissimum quoque erit aspirationis exerci-
 tium sociare virtutis illius praxi, cui septi-
 manam aut mense illo praecipue studere habueri-
 mus: ut eam ratione cor nostrum amplius erga
 illam afficiatur, actusque exteriores efficaciter
 animentur per interiores, quos animo conce-
 perimus. Si, verbi gratiam, exercitium illius tem-
 poris est circa virtutem obedientiam.

1. Luce primam expergiscendo dicet: Do-
 mine, quid me vis facere?

2. Ad

*Compu-
 truerunt
 jumenta
 in stercore
 suo.
 Joël. I. 17.*

*Circa vir-
 tutem qua
 in com-
 muni pra-
 cticatur.*

*Methodus
 hac in re
 observan-
 da.*

2. Ad singulos Regularitatis actus, imaginaberis tibi sonum campanæ, aut superioris vocem esse vocem Dei nos vocantis.

3. In omnibus, quæcumque superiores aut publici muneris administri jubebunt, dices: *Christus jubet, sufficit.*

4. Denique ubi expenderis, obedientiam esse humilem, & affectuolam voluntatis nostræ submissionem factam voluntati superioris, qui Dei locum obtinet, ut ab illo nos regi sinamus ac duci, quasi nos neque voluntate præditi essemus, neque ratione. Ubi præterea animadvertes, illam esse debere simplicem absque discussione, celerem absque desidia, hilarem absque tristitia, ac perseverantem absque fastidio. Denique ubi tibi proposueris obedire in omnibus ad exemplum Filii Dei, qui nunquam vel in minima se fecit voluntatem propriam; hac ratione interius in hujus nobilissimæ virtutis exercitio passim occupari poteris.

Formula.

1. Mi Deus, quàm felix est status iste, in quo tuam infallibiliter possumus voluntatem ex voce superioris agnoscere! Etenim nunquid ipse tu dixisti: *Qui vos audit me audit, & qui vos spernit, me spernit.*

2. Superior meus, mi Domine, mihi Deus quidam erit in terra, cui ubi obediero, tibi ipsi obedire me firmissimè credam.

3. Homo est, qui loquitur, anima mea, at Deus est qui jubet. Tibi ergò ô Domine, hominique propter te me subjiciam.

4. O quando voluntas mea ita erit tractabilis atque in tuam ac meorum superiorum

trans-

transformata voluntatem, ut ampliùs quid velim, nolimve discernere non queam.

5. *Loquere Domine, quoniam audit servus tuus* I. Reg. 3. 9.
Loquere, Domine, superior jubeat, in omnibus enim quæcumque placuerint tibi, obedire paratus sum.

6. Nolo equidem, nolo imposterùm hominem attendere, tanquam hominem, sed tanquam Vicarium tuum, per quem tu oracula sanctissimæ tuæ voluntatis enuncias.

7. Quantam, ô Domine, conscientia quietem indulges vero obedienti, quòd ubi mandato superioris adhærescit, peccare non queat? Ille etenim non peccat, qui propriâ non gaudet voluntate, quæ unica est peccatorum scaturigo.

8. Nihil à ratione alienum potest esse eorum, Domine, quæ jubet superior: quidquid enim dicit ille, æternæ vitæ verba sunt. Etsi verò res ipsa in se foret absurda, cunctis tamen Angelis tuis, tibi que etiam ipsi, si simplici humilique peracta cum submissione fuerit, probatur.

9. Volo, Domine, voluntati ac rationi meæ totaliter renunciare, ut simpliciter voluntatem sequar ac rationem mei superioris; quoniam humanæ ubi rationi carnisque prudentiæ renunciavero, suprema me ducet ratio fidei, quæ certum me reddit propter te obedire hominibus esse ipsi tibi obedire.

10. Domine Jesu, simplicis ac perfectæ speculum obedientiæ, concede mihi hanc gratiam, te ut perfectè imitari queam. Absit exceptio, absit dilatio, abscedat fastidium
ab

ab omni eo, quod nomine mei Patris cœlestis mihi imperatum fuerit.

ii. Prö ? Justissimum est, amanti ssime Deus, ut omnis creatura seipsam excœcet, ut tuam simpliciter sequatur voluntatem ; Quis enim ego sum, qui Dei voluntatem examinare præsumam ?

iz. In me integerrimè régna, Domine, voluntasque tua mihi superioris mei voce denunciata in me tam perfectè compleatur atque exactissimè ab Angelis in cœlo tibi obtemperantibus perficitur.

Monitum septimum.

Nil obstante præcedenti monito, majorem æquo violentiam in formandis hujusmodi conceptibus, ac producendis actibus adhibere nemo debet ; si motiva non suggerit intellectus, sed satis eo casu erit, Deum orare simpliciter, atque cum affectu, ut nobis concedere dignetur illam virtutem, eo fine simpliciter & ingenuè exponendo desiderium illius, quo flagramus, obtestandoque, ut ipsum, si infirmus fortè fuerit, adaugeat.

Monitum octavum.

Præter ea ; quæ diximus, omnia, superest alius excellentior in Dei præsentia ambulandi modus, qui situs est in eo ; ut ipsum quæramus atque inveniamus in nobisipsis ; ubi fidei certitudine ipsum novimus esse per suam immensitatem, atque ubi confidimus, quantum quidem de justificatione nostra certi esse possumus, ipsum per gratiam suam residere.

Con-

*Excellentis
modis
præsentia
Dei.*

Consequenter ad istam fidem anima, quæ cunctas potentias suas colligit, eas ab omni cogitatum atque objectorum exteriorum genere abstractas intra seiplas, atque ad attendendum quod Deus illic facit, revocando, solet in seipsa experiri dispositionem quandam valdè tranquillam, sub qua Deum persentiscit præsentem, ac nescio quid cælestis operationis ipsius degustat. Cuncta sua colloquia in intimis penetralibus suis ad ipsum dirigit, ad illum audiendum quàm loquendum ipsi paratior, illum in omnibus consulit, sollicitèque cunctos cordis sui aditus observat, ne fortè quid subingrediatur, contristare ipsum quod possit.

Hinc ordinariè plus ultrà attrahitur in Regionem summè pacificam, intimæque quietis plenissimam, desiderio tamen efficacissimo totis viribus amandi eum, cujus persentiscit suavissimam, potentissimamque oblectationem atque attractionem, stipatam.

Istud est initium vitæ mysticæ, qua de in se- *Initium*
cundo directorii nostri tomo acturi sumus. De *vita mystica.*
illa pro nunc sufficiat dicere, etsi status iste præcedentibus multò minùs videatur activus, non minus tamen, imò multò magis esse sanctum. Simplex porrò Dei intuitus occulto quodam affectu ac desiderio, quo anima fervet ei se totam uniendi illum amandi, illique in omnibus satisfaciendi absque hujus aut illius distinctione, comitatus plus dicit mille aliis actibus, cæteris in statibus elicitis. Adeò ut quod purum videtur esse silentium, reverà sit plenum vivacissimis expressionibus atque mirabi-

400 MONITA CIRCA PRÆS. DEI.

rabilibus eruptionibus illis, quas Scripturâ
sacra æquè ac mystici tantopere collaudant.

Huc qui pervenerint, semper ambulant in
profundissima recollectione, tanquam Deum
in seipsis portantes, tantâ cum reverentia ac
modestia, ut satis appareat, illos à Deo, ac De-
um possideri ab ipsis. Adhæc internâ suavi-
tate potiuntur omninò admirabili, deque illis
dici potest, quod David inquiebat: *Domine,*
Pf. 38. 17. in lumine vultus tui ambulabunt & in nomi-
ne tuo exultabunt totâ die. Abscondes eos in
abscondito faciei tue à conturbatione homi-
num.

Ista sunt Regionis confinia, cujus posses-
sionem spectant omnia orationis ac præsentis
Dei exercitia, de quibus hætenus locuti su-
mus, quibusque si seriò & constanter Fratres
nostri se addicant, promittere illis possumus
aliquando futurum, ut per felicem ad sanctum
contemplationis montem accessum videant

Deum Deorum in Sion. Faxit
hoc Deus,

FINIS.

